

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3219/08
27.05.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Љиљаном Јевтић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, цивилно лице у Војном одсеку __, референт за правне послове, против тужене Команде војног округа Ниш, ради поништаја решења Уп-2 бр. 73/2008 од 24.03.2008. године, у правној ствари додатка на плату за додатно оптерећење, у нејавној седници већа одржаној дана 27.05.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА И ПОНИШТАВА решење Команде војног округа Ниш, Уп-2 бр. 73/2008 од 24.03.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је жалба тужиље изјављена против решења Војног одсека __ Уп-1 бр. 1120/1 од 18.03.2008. године, о одбијању захтева за признавање права за додатак на додатно оптерећење у износу од 8% и потврђује првостепено решење.

Поднетом тужбом тужиља оспорава законитост решења туженог органа, истичући да и првостепено и другостепено решење нису на закону заснована, с обзиром да је евидентно да је решењем министра одбране бр. 650-45 од 24.10.2003. године одређена за члана, уједно заменика председника посебне комисије за служење војног рока у цивилној служби у Војном одсеку __, коју дужност обавља поред своје редовне дужности - референта за правне послове, свакодневно. Наводи да је нејасно каква је одлука - наређење претпостављеног старешине потребно, ако је већ наређење спроведено у форми Извода из решења министра одбране, који може да се у конкретном случају поистовети са претпостављеним старешином за ову материју, јер командант Војног одсека __, који је дао предлог за чланове комисије, не би могао да не спроведе решење министра одбране у дело о оснивању Комисије за решавање захтева регрута за служење војног рока у цивилној служби, који је прослеђен актом Команде војног округа Ниш Ов. бр. 1362-2 од 03.11.2003. године. Истиче да је оснивање и рад комисије новина у Војном одсеку __ од 2003. године, да су то нови и додатни послови у раду референта за правне послове, који раније нису постојали и нису били прописани у функционалним дужностима дипломираних правника. Истиче, такође, да је помоћник министра одбране за људске ресурсе доставио овлашћење на име тужиље по коме је овлашћена за извршавање контроле реализације служења војног рока у цивилној служби у организацијама и установама на територији Србије. Сматрајући да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе чл. 39. ст. 1. Закона о управним споровима («Службени лист СРЈ», број 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из оспореног решења произлази да је исто донето у поступку по жалби тужиље изјављеној против решења Војног одсека __ Уп-1 бр. 1120/1 од 18.03.2008. године, међутим, у списима предмета се не налази ово, већ се налази решење Команде војног одсека __ Уп-1 бр. 1120-2 од 25.02.2008. године, којим је одбијен захтев тужиље у предмету признавања права на додатак за додатно оптерећење за рад у посебној комисији за цивилно служење војног рока у цивилној служби. Стога се не може са сигурношћу да оцени законитост ког решења је ценио тужени орган оспореним решењем. Поред тога, из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одлуку из диспозитива донео на основу одредбе чл. 299. ст. 1. Закона о општем управном поступку, међутим таква одредба наведеног Закона не постоји, а одредба чл. 229. ст. 3. Закона из увода решења прописује врсте одлука по жалби. Стога је оспорено решење засновано на повреди одредбе чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку («Службени лист СРЈ», број 33/97 и 31/2001), јер разлози дати у образложењу решења не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву решења.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је тужбу уважио и одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе чл. 41. ст. 2., а у вези одредбе чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ", бр. 46/96).

Тужени орган ће у поновном поступку, поступајући по примедбама суда изнетим у овој пресуди, које су обавезне за тужени орган, на основу одредбе чл. 61. Закона о управним споровима, отклонити повреду поступка и донети другу, на закону засновану, одлуку.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 27.05.2009. године, У. 3219/08

Записничар, Председник већа-судија,

Љиљана Јевтић,с.р. Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

СК